

Izdanje #1

1/6/2016

Priče iz ličkog kraja

"Je malo po malo evo i nas sa našim novinama"

Zavičajni Klub Stajnica

www.stajnica.com

Uredništvo

Faljen Isus i Marija!

Dobro nam došli! Jeste nam dobro? Ovako bi pozdravili svakoga gosta, i starog i mladog koji bi došao u posjetu bilo kadi i kod bilo koga u podnožju Velike i Male Kapele u naš Podkapelski kraj.

Je ma znate da bi Vas onda morali upitat i ča jima kadi novoga, ali voga puta ćemo to preskočit. Nu, vlja ni tako?

Priče iz ličkog kraja... e lejte to je naša tema i o tome trebamo divanit. Kako su nastale? Je lipo eto iz pripovitke! Zač su nastale? Ajme, Bože, kakovo je to pitanje?! Uz toliku tehnologiju da ne

www.stajnica.com

Priče iz Ličkog kraja

Web časopis Ličkih priča i dogodovština žitelja ispod Velike i Male Kapele

Uredništvo:

Ana Biškupić
Branka Pavlović
Tom Perković (Štenta)

Dizajn & Editing

Tom Perković (Štenta)

Priče iz Ličkog kraja besplatno web izdanje izlazi jednom mjesečno.

Izvor fotografija www.stajnica.com, facebook, internet, privatna arhiva.

©All rights Reserved

prezentiramo i svoj poseban govor, vaj dijalekt koji je mnogimi stran i za koga puno svita nikad ni ni čulo. Treba dragi naš narode, kako se to zove u modernom svitu, taj Web, a mi bi rekli tu paučinu od kompjutorov iskoristit za reć ku domaću besedu, a ne samo raspredat ki je kadi s kim bil, ča je ki kadi obukal, kadi je ka kuja nogu slomila i komentirat kako ki izgleda. Jesmo u pravu ili nismo, ajmeeeee!

Brajne, nebi ničesa voga bilo da ni našeg dragog naroda okupljenog u Zavičajnom klubu Stajnica ki nas gura da držimo do svog govora i do svog kraja, a posebno fala našimi babam i dedom. Uza nji smo odrastali, uza nji smo upijali sve te šale, zgrade, nezgode, prilike, neprilike, izreke, ča se smi, a ča se ne smi, ča bi i kako bi trebalo i valjalo živit, a kako jopet ne bi.

Od Stajnice i brinjskog kraja smo krenuli, a onda nam se počel javljat narod iz celoga svita čiji korjeni vučedu iz različiti delova naše Like. Najviše se javljadu sa slika svoji rodni krajev, a nadamo se više i sa kakovim pismima na našu poštu sa svojim pravim izvornim govorom.

Neka naša dica, naši potomci i celi svit zna za naš kraj i neka nam Priče iz ličkog kraja budedu na ponos kraju iz koga dolazimo ! I na kraju samo da Vam kažemo, pratite nas svakog prvog u misecu !

Želimo Vam lipu zabavu i svako dobro i nemojte nam ča zamirit.

Vaši ispod Velike i Male Kapele

Cure i dičaci

Kadi smo?

Ako se pitate kadi nas morete nać, vrlo je jednostavno www.stajnica.com i [www.facebook.com "Priče iz ličkog kraja"](https://www.facebook.com/Pricemizlickogkraja).

Danas je tako, a nekada je bilo vako.

Kako smo živili 70-80-ih ? ? ?

Pripremili: Keke i Štenta

Lej vako !

Voziti se autom to je bil doživljaj, bez zaštitni pojaseva i Airbagova. Dobro se sićam, ljujljali smo se na pisti podno gradine, vozili se na becikelu bez zaštitne kacige i zaštite za lakte i kolena, pili smo vodu iz maljkovca, šicarovog, pejnovićevog vrila i Stajničke jaruge. Je nam ča bilo?? Ajde ni bakterij ni gljist, ni parazitov.

Delali smo drvene romobile i popravljali stare bicikljine, šnjimi se spuščali niz Maljen i niz Glavicu i u toj munjeniji shvativši tek na kraju da nemamo nikakovi brenzi nakon nekoliko padova zaustavljali bi se blisnuvši u drvo ili se sfuzali na bok u pesak, ali ni tad ni bili nekakovog saobraćaja baš. Otac i mater puščali su nas van pod uvjetom da se vratimo do južine ili vičere a mi se obično vrati kad se dobro zaškuri pa bez jila u krevet.

I je nam ča bilo??

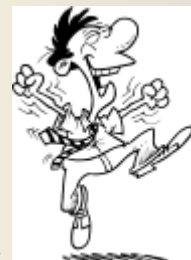

U školu smo išli samo ujutro, a do kuće iz škole bilo je svega i svačesa, ni bilo mobitela tako da ni niki znal kadi smo, zausput pušili smo Lorda i Filter 160, a regularna je bila Opatija ako slučajno niko je jimal Marlboro on je bil predcjednik općine među nami i niko ni znal ča je Astma, Bronhitisi, Karcinomi, a padali smo svud i svakud i ni se išlo svako malo pa kod dotura, niti se išlo kod Kiropraktora i Akompuriste, bože me oslobidi nit se ki žalil na koga, nit je ki bil kriv zač....

Jili smo sve! Masti i kruva, ocvirke, slaninu, kobasice, a i šnel nokle i nismo imali problema sa težinom niti

kolesterolom u krvi jer smo non stop bili u laufu.

Jednu Coctu pilo nas je preko nekoliko iz iste flaše i ni bilo nikakove zaraze. Ni bilo ni kompjutorov, ni DVD ni 500 kanalov na TV, jedna antena stajala nakrivljeno na kući ka je vatala prvi programi i jedno dvaput u godini drugi i sve se znalo ča će bit na TV kad je crtani, a kad film u osam, a ni bilo ni Nintendo ni oni "On Line" igara, ali je zato bilo pravog prijateljstva.

Mišali smo beton, utovarevali prikolice peskom, nosili vriče cimente i japna pod pauzom i niko ni visil u Gym niti pil proteine nego je bilo palente, kiseline i mlika i polic i ocvirak, pršuta, slanine i zelja iz bačve i svi smo bili jaki i nismo šmrkali, niti kašljali jer doktor u Brinju je delal jednokratno, a apoteka u Brinju je jimala samo Andolov, Apaurinov i sode bikarbone, al bili smo zdravi, zadovoljni i veseli !!!!!

Slušali smo Prljavo Kazalište, i Juku Stubljića, Crvenu Jabuku, Daniela, Nove Fosile i Srebrna Krila, a u birtijama na kazetofonima do daske su rukali Meho Puzić i Safet Isović, Serif Konjević i Hanka Paldum, a mi skupa snjima! Presnimavali smo kazete i snimali radio stanice, al pivalo se zagrljeni i bome na sav glas. I ni bilo Michael Jacksona, Jole, Dj Krmka i Gibonija i iPod sa 64 Gb memorije i milijon MP3 napunjeni fila i ljutnje jer je baterija krepala i ni trajala duže od 8 sati.

Danas je tako, a nekada je bilo vako.

Čuvali smo krave i ovce, igrali belu uz Jarugu, vatali ribe i rake, prije Mandalene bi svaku noć ganjali loptu i nabijali kondiciju i nismo jimali Profi Adidasove trenirke i kopačke, al smo mogli izdržat jigrat na suncu celi dan i dat gol iz 15 metri bez milijon Eura potpisanog ugovora i Ferrarija u šajeru i vikendice u Dubrovniku. Bilo smo zadovoljni i sretni ko u raju !

Prevozna sredstva su nam bila većinom Ford "Tabanus", špekulalo se najviše kod osnovne škole, pogotovo u leto udri po nogometu i sedi pred školom do kasno u noć, igralo se kauboje i indijanaca, žmirili, igrali nogomet i košarku i još čuda toga da sad ne nabrajam.....

U školi ni bilo psihologa, psiholog je bila šiba i ravvalo (drveno i dugačko), slušali smo učitelje i jimali smo slobodu, uspjeha, neuspjeha, odgovornost i bezbrižnost. Prepisivali zadaće, lektire i bižali iz nastave, visili po gostijonama i razvlačili harmonike i pivali na sav glas " Preko Kapele, Brinje moje"... Da, da dragi moji!!

Ni bilo diska niti noćni klubova, al je zato bilo sedi na traktor il pišice do Brinja u subotu navečer jer se sprema ples u Vatrogasnom domu i svira TNT, plesali smo sa curama i pitali odma oće ti bit cura i buduća žena, e i nismo visili nas 300 na šanku i gljedali kako cure plešedu same, a "trava se palila" tek nakon ča je viška ostalo i ni se moglo više metnut u štalu. Kući se tek islo drugi dan popodne jer se ni trebalo žurit i letit ke muva bez glave kako se to dela danas.

Uuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuuu kad je to sve bilo, a
je bilo je.....bili smo sretni....imali tako malo a
tako puno.....

Bijaše to naša
lipa mladost!

Iz starog albuma

Murkovićev Dvor

Pripremljeno: Ivan Tominac

Stajnica i njen kraj objedinjuje široki repertoar prezimena, a jedno od njih jest i Murković.

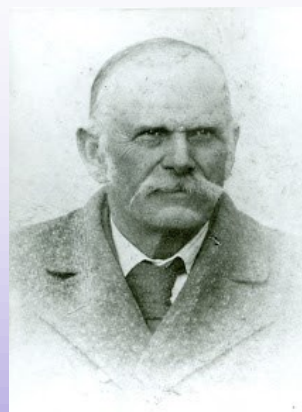
Murkovići su stanovnici stajničkog kraja već dugi niz godina, a otkada se pojavljuju donosi i ova kratka priča.

Sve datira u davno 19. stoljeće, tada je obitelj Murković nagađa se živjela u dolini smještenoj nedaleko lokalne crkve. Živjeli su miran život, a osovino njihovih svakodnevnih okupacija činio je mlin.

Postavlja se pitanje, otkud ti ljudi u Dvoru?

Informacije govore kako je

Dvor izgrađen 1875., no u točnost istih neispravno je zadirati. Tadašnji Austrijski Barun Otto Bohutinsky je u stajničkom kraju otkupio polje, no nije ga koristio ni za kakve zasade, već je na njemu izgradio vlasiti ljetnikovac. Kako priliči velikanima tog vremena, kamen nije izostao. Austrijski barun je slobodne vrijeme provodio tako što bi lovio ili jednostavno ne radio ništa nego li odmarao. Navodi se kako je jedno ljeto došao sa ženom i djecom, a koliko je taj posjet bio neuspješan govori činjenica kako je ljetnikovac nedugo zatim prodan. I tu se pojavljuju slavni Murkovići. Tada je patrijarh navodi se bio Mate Murković i glava koje je otkupila Dvor. Murkovići se tada sele u Dvor, nastavljaju baviti se mlinom, a poduzetničke vještine omogućile su im da osim mlina, poslovanje prošire na pilanu, vođenje trgovine i lokalne gostionice.

U 20. stoljeću Dvor je napadnut, neki od Murkovića umiru, a vlasništvo u tom trenutku pada na Bracu Murkovića. U ratno razdoblje dvor bijaše u vlasništvu partizana, a služio je kao bolnica. U vrijeme komunizma dvor još uvijek nije bio u potpunosti slobodan za

Murkoviće, a u njihovo vlasništvo vraćen je 1991. godine. Na dvoru su provedeni neki radovi, no unatoč tome mlin nije u finkciji. Trenutno u Dvoru nema Murkovića, no unatoč tome mi mu se divimo i za nas Dvor sigurno jest kulturna baština.

Svi krajevi imaju povijest, neki krajevi imaju dvorove, ali samo mi imamo Murkoviće!

<http://www.stajnica.com/node/753>

<http://www.murkovic.org>

Iz starog albuma

Stajnički Mlinovi

Pripremljeno: Tom Perković (Štenta)

Zbog bogatih vodotoka u Stajnici su nadaleko bili poznati stajnički mlinovi. U osamnaestom stoljeću bilo ih je desetak, da bi vremenom taj broj dosao na daleko manji broj, iz prostog razloga što su kasnije izgrađeni suvremeniji i kapacitetom veći mlinovi koji su mogli udovoljiti potrebama lokalnog stanovništva.

Imale su ih uglavnom bogatije obitelji koje su imale veće površine zemlje.

Obitelj Vučetić imala je mlin odmah ispod sela. Tijekom 18. stoljeća bio je to najveći mlin, što dokazuje o gospodarskoj moći njegovih vlasnika. Obitelj Sertić-Aralica imala je također bogato imanje i poznate mlinice sa dva para kamenova za mljevenje. Pošto je mlin bio na prometnom mjestu, nije nedostajalo žita za mljevenje. Dolazili su ljudi iz udaljenijih zaselaka poput Jezerana i

Razvale. Jedina mana ova dva mlina je što su se nalazili na vodotocima koji su presušivali tijekom ljeta. Obitelj Perković-Štenta imala je mlin na vrilu, a odmah do njih i obitelj Movréc. Od ovih lijepo uređenih mlinova sačuvane su fotografije koje odišu ljepotom krajolika. Svakako je najpoznatiji bio mlin obitelji Murković kod Dvora i Švabin mlin. I posljednji je bio mlin Tome Sertića-Porkulaba.

Domaći recepti tete Kate

"Nu sedi tote i poji" !!!

Svakako bez ovoga nećete proć baš tako lako kod nas ispod Velike I Male Kapele bilo da ste gost ili putnik namjernik, uvijek znajte da ste dobro došli. "Jimate cajta da vrnemo police u rolu"? Ma znamo da jimate pa evo podilit ćemo svama kako se pečedu prave Police onako po nasi Lički.

- 10-15 krumpira (ličkoga ispod Kapele)
- sol

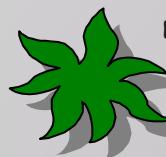
Operte krumpir u kori onako celi
Prerežite ga po dužini,
Posolite i metnite u vruću rolu

Pole su pečene kad se na prerezani del
uvati zlatnosmeđa korica
i krumpir postane mekan.

Mogu se jisti uz
slaninu, prsut,
krvavice, kobasice,
kapulu i lički sir
škripavac.

Ako jimate
problema sa
masnoćom u krvi
jimamo i mi pa ča
onda?

Priča iz ličkog kraja

Moreš ti poč iz Like, ali Lika iz tebe nikad

Pripremila: Branka Pavlović

Je ma naslov je već sve rekal. Žali Bože kadi si i ča si, al krv i familija odjigra svoje! Gljedam svoju babu koja je u gradu već preko dvadeset godin, al neda svoj govor ni svoje navike. Puno puti se čovik i od srca nasmije...

Dogodilo se ovo tamo negdi prije 20tak god (nemojte me točno držat za riječ), u vrime kad se na području V.Gorice minjali brojevi telefona. Baba Jelka je silom Božje volje od '91 u gradu, al uvijek je bila u kontaktu sa svojim prijateljicami iz Like.

Zove baba jednu posebno dragu prijateljicu jer joj bilo čudno ča je već dugo ne zove. Ma tek ča se s druge strane ona javila čim je čula ki je, a ona u jetiku:

"O Jekica, moja udobar ti mene nazvala! Ja tebe neki dan zvala kad se ono javi neka gospa i kaže: broj koji ste nazvali više se ne koristi, novi broj je.... Ja njoj kažem da malo počeka da uzmem kemijsku. O, Jeka moja, dok ja dojde nazad ona počne po stranjski divanit, a ja niš ča ću jedna ma jedva hrv.razumim, a kamo li stranjski pa joj poklopi."

Smijemo se baba, a onda se i sami najdemo u kojekakovi situacija kad nam baš baba prva pade na pamet...

Evo kako va kiša svako malo pada, pa me već izludi! Evo me pol ure čekala autobus. Zala doba dojde! A ja u jednoj ruki taška, u drugoj vriće, a uza sve to kišobran. Zalazim u autobus, a unutra mravunjača! Ča ću jedna zavučem se jedvoj jedvice do sredine, pa da ću se privatit za nu ruču gori, a ja škljocnu naj pučić na kišobranu! Kad se no raširilo, pa zapljuskalo ne frajle. Pa reko vrag ti zašal i u kišobran kad treba onda ga s kombinirka moram otvarat, a lej danas!

I kako god okreneš i kamo god da pojdeš, Lika putuje s tobom, i na jeziku i u srcu i u svakom koraku!

*Lipo je svud malo poč,
al najlipše je kući opet doć*

priča iz ličkog kraja

Priča iz ličkog kraja

**Onaj osjećaj kad ti neko
kaže
"Ja se ne derem,
ja tako divanim!"**

priče iz ličkog kraja

**Ličani smo i ljudi smo pravi
kome smeta neka nas ne gnjavi!**

priče iz ličkog kraja

Tete Marice “nuglič”

Ne, ne, ne, ma ni to tračarija! To mi samo malo divanimo ča smo čuli! Kojekakove šaljive izraze, komentare... Svaka sličnost sa stvarnim narodom moguće je slučajna, a moguće i ni. Ki će to sad točno znat ?! Teta Marica predstavlja sve naše babe jer, ruku na srce, nema nijedne da baš nikad niš kod kuće ne kaže ča je kadi čula ili vidila, je nu !

Ooooo narode !! Je evo sam se sitila kako je jedna naša komšija došla u grad pa tila zač malo u Namu. Ma ni ona išla sama, išla ćer skupa s njom, je bom je ! Kaže njoj 'ćer nu daj meni taj kišobran i torbu, a ti se drž na ti stepenica..

"Ma oćeš ti meni držat, ma nis ja traljava da ne mogu sama". Približava se kraj stepenic, a ona kako se bojala da će joj ona škala ćapit nogu, ona se zamanu da tu zadnju preskoči pa s onim kišobranom zaleti pravo u stalažu s pućići. Dojde trgovkinja "Gospođo, gospođo, dajte da Vam pomognem", a ona njoj "trebat će tebi pomoć kad ti ja zovnem šefa ča si tu stalažu metnula ovde pravo na ove stepenice da narod ne more proć"

Bili su to ljudi

Pisme Mile Perkovića - Koke Vujaka

Pripremil: Tom Perković (Štenta)

Vjerojatno ne postoji osoba u brinjskom kraju i šire koja nije čula za Koku Vujaka, čovjeka otvorene mašte, uvijek nasmijanog i spremnog za šalu, pjesmu i veselje. Uz mnoge Stajničane koji su bili prepoznati na bilo koji način, ne smije se zaboravit ni legenda čovjek koji je „odsvirao“ više od sto svadbi i zabavio na tisuće ljudi svojom harmonikom, citorama i tamburicom Kuterevkom.

Uz njegov poznati hit “ĆUKE-ĆUKE LEGLA MALA POTRBUŠKE”, odsviran na harmonici, ostao je zapamćen u Stajnici i brinjskome kraju osobito među starijom populacijom, koja to još dan-danas pokušava improvizirati, dopuniti prigodnim stihovima i usavršiti. Bilo kad i u bilo koje vrijeme “Koka Vujak” je bio spreman napraviti pjesmu o Lici, Stajnici, posebno ženama, i svakako, sve to uglazbiti na način koji je samo on zno i umio.

ĆUKE-ĆUKE

Op ćuke, ćuke, ćuke,
legla mala potrbuške.
Legla mala pa se valja
Nemože da spava.

Oj Kapelo Velika i
Mala
Motorka mi leđa
saderala.

PJESMA O STAJNICI

Aj, oj Stajnice oko tebe šuma,
imaš polje za dva erodruma.
Aj, oj Stajnice to je tvoja dika,
to što imaš lipota je velika.

Svako vrelo ima po dva mlina,
Ne treba im struje ni benzina.

Oj Jarugo naša rijeko mila,
Mnogo li si blago napojila.
Aj, napojila naroda i blaga,
oj Jarugo naša rijeko draga.

Proteže se sve do Jezerana,
tu ponire, u Črnču izvire.

Oj Stajnico moje rodno milje,
Najveće si u kotaru Brinje.

DOKTUR LOLA

Ja sam doktor, zovedu me
Lola,
liječim žene od ljubavnog
bola.
Koja boluje od ljubavnog
bola,
Neka dođe svom doktoru
Lola.

Lola liči i danju i noći,
nezna nikad kad će koja
doći.
Koja prođe moju terapiju,
more ići odma u kiriju.

Ide kući kao bela Vila
ko da dobi golubova krila.
Terapiju čim je dobivala,
Odma se je bolje osjećala.

Doktur Lola ako treba doći,
mogu doći oko pola noći.

Bili su to ljudi

POZDRAV LIČANIMA U TUĐINI

Haj, kad zapjevam sa ličkih
planina,
Šaljem pozdrav svima
Ličanima.
Haj, Ličani zdravi, živi bili,
i zdravo se kući povratili.

Liko moja u srcu te nosim,
šikom svijeta s tobom se
ponosim.
Haj, ja te volim ko majka
ditetu,
Liko moja najljepša na svijetu.

Nebi dao svoju dragu Liku,
za Njemačku i za Ameriku.

Kad zapjevam to su moje dike
razveselim narod cijele Like.
Oj narode to se znalo prije,
od veselja ništa bolje nije.

Dragi boge sa nebesa piše,
oj narode priberi se više.
Ako hoćeš barabina biti,
ti se nesmiš nikom zamiriti.

Ti moraš svakoga poštivati,
Pa će bog ti uvik sreću dati.

Nek narodi cijelog svijeta čuju
da je Ličan izmislio struju.
Kršna Liko alaj si nam mila,
i u ljetu i kada je zima.

Kršna Liko sva u bregovima,
tebe nosim u svojim njedrima.
Volim tvoje bregove i polja,
Kršna Liko draga zemljo moja.

Kad tko veli da Liku ne voli,
odma plačem i srce me boli.
Liku volim, Lika voli mene,

To su moje drage uspomene.

Od Zelanda pa do
Betlehema,
nema mjesta gdje Ličana
nema.
Širom svijeta tunele gradili,
Većinom smo pobjedu nosili.

Nebih dao svoje kršne
Like, Za dolare cijele Amerike.

Haj, mene majka rodi
veseljaka,
ja bez pjesme neću ni
koraka.
Haj, sviram pjevam uvijek se
veselim,

svom narodu dobru sreću
želim.

Oj narode vjerujte u boga,
med vama će uvijek biti
sloga.

Haj, u Boga sam uvijek
vjerovao,
dragi Bog mi uvijek sreće
dao.

Ovu pjesmu dok sam
izmislio,
Na Liku sam uvijek mislio.

Sjetite se svoga veseljaka.
Iz Stajnice svog MILE
VUJAKA.

PISMO IZ ZAGREBA

Oj Hrvatsko kakove si sreće
omladina više radit neće.
Voli više Zagrebom se
sećati,
nego sijat, orat i kopati.

Kada FIĆO niz Kapelu
krene,
mila majko evo kući mene.
Evo tebi sina iz daleka,
Ispaćenog mladoga čovjeka.

Sad u stanu više nemam
ništa,
Sad mi žaba u frižideru
piša.

Spremaj majko sira i
pršuta,
ko ne metneš Mara mi je
ljuta.
Spremaj majko suvu
kobasicu,
Od gladi ću dobit
podlebricu.

Spremaj majko bocunić
rakije,
moja Mara natašće je pije.
Spremaj majko košaricu
jaja,
To će garit tvoja draga
snaja.

Spremaj majko kapule i
luka
ko ne metneš Mara bi me
tukla.
"Drago dite bolje da te tuče,
da ti reumu iz kosti izvuče."

Pa ćeš znati što su to
barabe,
kad si pijan rušio tarabe.

Ličko prelo

Kadi je najlipše nego u prelu? Narmbaš se preko celoga dana i ča ti je onda prik lik nego se opustit u dobrom društvu. Čijanje perja, razgovor, čašica rakije pa ti evo i pisme. Ma zna se tote čut i kojekakova kletva, svega zna bit, ali to je ono ča su naši stari užili, a o čemu mi danas moremo samo divanit i pivat...

*Čijam perje,
jastuke spremam
Spremno mi je, da
dragoga nemam
Crno oko i garavo
momče,
A to lako prevari
djevojče.*

*Da sam tila lolina bi bila,
Makar mu se mama
objesila.
Ja u prelo kuja laje na me,
Šuti kujo, ča te briga za
me.*

*Idem kolu i stat ću
pred školu
Ne bil svoju opazila lolu.*

SALAMA

Doša Stric Mata u mesnicu pa mu salama zapne za oko. Upitaće on mesara:
- Ma kakav ti je to kulen?
Mesar odgovori: - To ti je salama moj zemljače.
- A je to za pojist? priupita stric Mata
- Nego što - odgovori mesar.
- A kako se to jede? opet će stric Mata.

- To ti je bar lako, malo kruva pa malo salame i tako redom.
-Nareži ti meni te salame i napiši na papir kako se jede jer ja sam zaboravan- reče mu stric Mata.
Mesar posluša strica Matu i napisa recept na papir. Stric Mata ga metnu u žep i ode.
Došal on kući i dok je raspremal konja kuja zgrabi salamu iz kola i ode u slivar, a Stric Mata će na to:
„Nosi, nosi ... ne znaš ti kako se to ji, recept je u mom žepu”.

MEDVID

Juri Danu međed po šumi, pa se on jadan sprtil na bukvu.

Majko moja, ne dajder me! - viče Dane.

Ne plaši se, sine, neće tebe tvoj čaća! - kaže bukva

TATI PUSA

Radio Ličan 40 godina u dalekom svijetu pa se vratio u svoju rodnu Liku.
Nakon kratkog odmora krene prošetati šumom i nagledati se opet ljepote prirode. Sjedne pod jednu bukvu i tako mu dođe milo da od dragosti zagrlj drvo i počne ga ljubiti.
- Majko moja i zemljo moja, više te nikada neću napustiti.
A iza leđa Medo šapom po ramenu: A tati pusa?.

BAKALAR

U veći lonac na dno se stavi red kiselog zelja, onda se na to stavi red suvi rebar i red oguljenog krumpira.
Zatim opet ide red kiselog zelja, pa red suvi rebar, pa red krumpira (Umjesto rebara more se metnut i red suvi kobasica). Nadolije se vode i dodaju začini po volji.
Zatim se uzme jedan poveći, suhi bakalar, i njime potpali lonac.

VRATA

Odlazi Stric Mata i Marke u šumu nasić drva.

Mata nosi sikiru i pilu, a Marko na ledja uprti kuhinjska vrata skupa s okvirom.

— Je ča će ti Marke, ta vrata?

— A čime ćemo otvarati pive?

Fotografija miseca

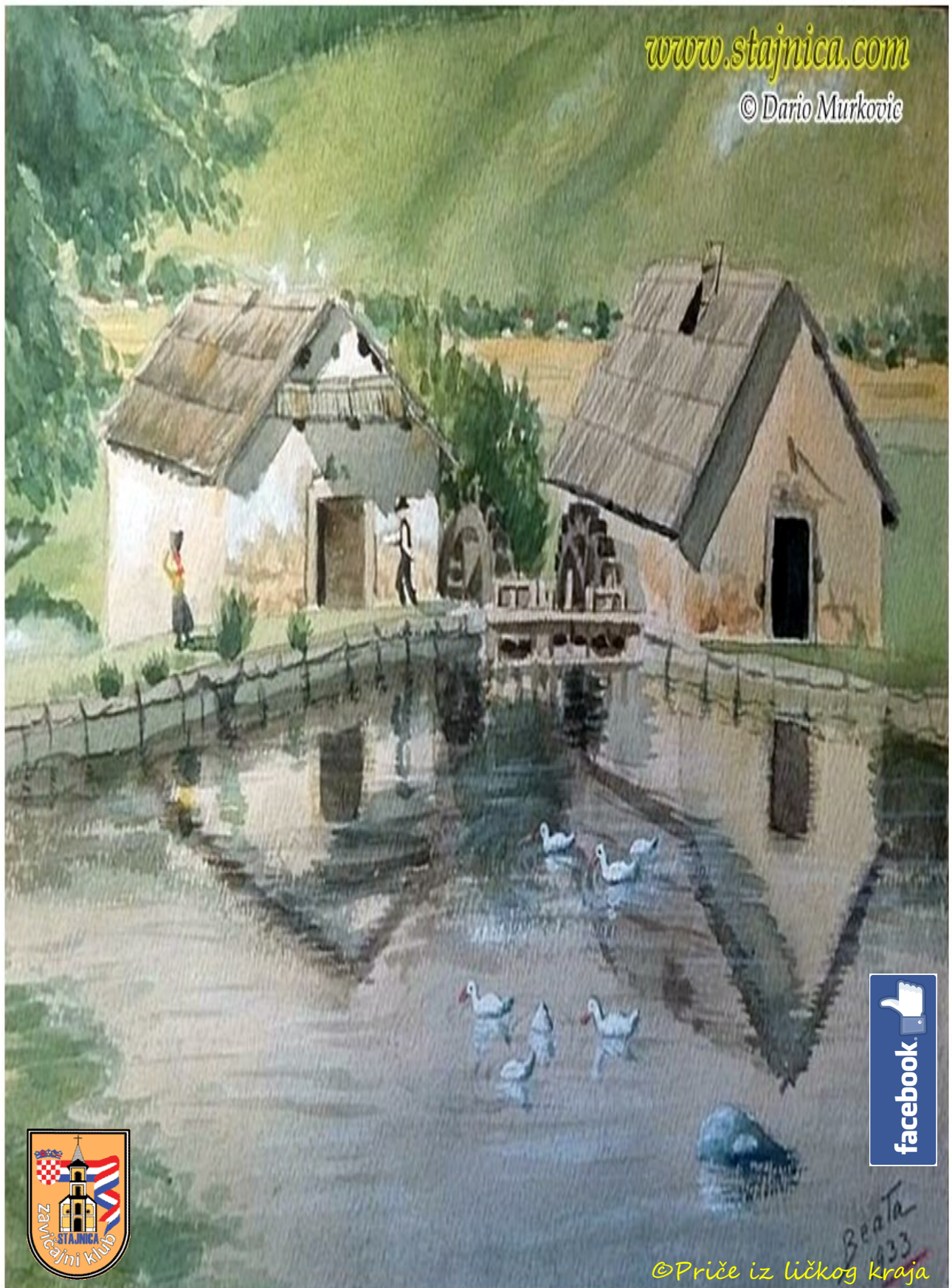
Kod nas u Lici ispod Kapele običaj je vakov kad ti neko dojde u posjetu ili se vidiš sa nekim poznatim da jednostavno kažeš "Nute stante da se poslikamo" !!

Ova dva momka trenutno su najmlađe, ali najjače snage malog ličkog sela Stajnice. E pa ni čudo da se onda osjećam kej kraljev glasnik koji obzanjuje svitu veliku radosnu vijest o njovu rođenju. Ova dva brata blizanca nisu prvorodenci u svoji roditeljov, već treće i četvrto dte. Luka i Petar su, Bog ji prekrižil, rođeni kej pravi Ličani; dužine 49centi i u kilaži jedan 3000g, a drugi 2830g. Njiovi roditelji, Marija i Jive moredu se osjećat kej kraljica i kralj jer voga časa imadu najveće bogatstvo u svom selu!

www.stajnica.com

© Dario Murković

© Priče iz ličkog kraja